ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **M. V.**, zastoupena Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** A. G., a **II)** I. G., oba zastoupeni Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2023, č. j. 30 A 52/2022-43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2018, č. j. MV-124452-4/SO-2018, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 6. 2018, č. j. OAM-14074-29/PP-2015, kterým správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně správní žalobu, které Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 3. 2021, č. j. 30 A 3/2019-45, vyhověl, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[2] Žalovaná v dalším řízení zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátila k novému projednání. Ministerstvo vnitra následně vydalo nové rozhodnutí ze dne 10. 1. 2022, č. j. OAM-14074-54/PP-2015, kterým opětovně zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Žalobkyně rozhodnutí napadla odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 4. 2022, č. j. MV-42089-5/SO-2022 (dále též „rozhodnutí žalované"), zamítla.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně správní žalobu. Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud") rozsudkem ze dne 27. 2. 2023, č. j. 30 A 52/2022-43 (dále též „napadený rozsudek"), žalobě vyhověl; rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání. Krajský soud konstatoval, že žalovaná se nedostatečně řídila jeho závazným právním názorem vyjádřeným ve svém předchozím zrušovacím rozsudku ze dne 25. 3. 2021, č. j. 30 A 3/2019-45, když nepřihlédla (opět) k možnému zásahu obou rozhodnutí správních orgánů do rodinného a soukromého života žalobkyně. Podle krajského soudu je posouzení dopadu obou rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně toliko obecné a povrchní. Správní orgány se nedostatečně zabývaly individuálními okolnostmi daného (specifického) případu. V rámci posuzování zásahu do rodinného a soukromého života nestačí řešit pouze okolnosti, jež povahu takového zásahu zeslabují, nýbrž je nutné se zabývat i okolnostmi, které mohou naopak svědčit o tom, že dané rozhodnutí je z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života účastníka řízení nepřiměřené. To však žalovaná podle krajského soudu neučinila. Z uvedených důvodů proto krajský soud rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání. Napadený rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz, a zdejší soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Rozsudek krajského soudu napadla žalovaná (dále jen „stěžovatelka") kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."), tedy z důvodu vad v řízení před krajským soudem a z důvodu nesprávného právního posouzení. Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti je podle stěžovatelky v posuzované věci podstatné zejména to, že žalobkyně nesplnila zákonem stanovené podmínky pro vyhovění její žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Nesplňuje-li žalobkyně zákonem stanovené podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky ve smyslu § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), nelze její žádosti vyhovět. Platná právní úprava neumožňuje vydat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky toliko s odkazem na zřetele hodné důvody. Stěžovatelka polemizuje i s dalšími závěry krajského soudu. Ty jsou dle jejího názoru nesprávné a vycházejí pouze ze specifické situace stěžovatelky. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost stěžovatelky k vyjádření žalobkyni a osobám zúčastněným na řízení. Žádná z uvedených osob se však k obsahu kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že neshledal existenci namítaných vad ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., dle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví dle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.*“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné*

pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody."

[10] Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud se úplně a srozumitelně vypořádal se všemi stěžejními otázkami. Z odůvodnění rozsudku jednoznačně vyplývá, proč krajský soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky, resp. správního orgánu I. stupně. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Nesouhlas stěžovatelky se závěry, resp. odůvodněním napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by jí měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze dané rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64 atp.). Takovými vadami napadený rozsudek krajského soudu rozhodně netrpí. Nejvyšší správní soud není rovněž názoru, že by rozsudek krajského soudu trpěl vadou vnitřní rozpornosti. Argumentace krajského soudu je konzistentní a vnitřně si neodporuje. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud nedopustil ani žádné jiné vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal ani naplnění stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[12] Z judikatury vyplývá, že stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 Afs 1/2009-48, či ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 126/2011-124 atp.).

[13] Nejvyšší správní soud se s právním posouzením provedeným krajským soudem ztotožnil. To plně respektuje znění relevantní právní úpravy, navazující judikatury a konkrétní (velmi specifické) okolnosti posuzované věci. Kasační soud proto závěry krajského soudu přejímá a nad jejich rámec uvádí ke stížním námitkám následující.

[14] Předně je třeba zdůraznit, že z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí správních orgánů do rodinného a soukromého života účastníků řízení není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30).

[15] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, soud uvedl, že skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá správním orgánům povinnost posoudit přiměřenost dopadů jejich rozhodnutí dle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života účastníků řízení, znamená pouze tolik, že zákonodárce vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. „*Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.*“

[16] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, plyne, že podmínky § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že „*ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy, takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel v daném řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.*“ Obdobně viz rozsudky ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-32, ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016-29, č. 3536/2017 Sb. NSS, ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015-31 atp. Např. v posledně označeném rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že posouzení přiměřenosti rozhodnutí správních orgánů z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života účastníka řízení má být prováděno i v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu. Opačný závěr přitom nelze dovodit ani z judikatury označené stěžovatelkou. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2023, č. j. 6 Azs 294/2022-53, soud mj. uvedl, že „*právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a neukládá státu obecný závazek respektovat volbu osob ohledně jejich místa pobytu ani závazek napomáhat rozvíjení soukromých či rodinných vztahů (srov. např. rozsudky ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014-49, nebo ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tedy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu, nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění či aby pobytové oprávnění měli zaručeno „napořád“ bez ohledu na další okolnosti. Garantuje pouze to, že při rozhodování podle zákona o pobytu cizinců bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince, existence těchto vazeb však neznamená automatickou převahu nad veřejnými zájmy.*“ V této souvislosti nelze nezmínit ani bohatou rozhodovací praxi zdejšího soudu stran nutnosti posoudit zásah do soukromého a rodinného života účastníků řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018,

č. j. 6 Azs 422/2017-29, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, ze dne 24. 7. 2018, 5 Azs 102/2017-35, ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39, ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Azs 429/2019-40, či ze dne 1. 12. 2021, č. j. 6 Azs 398/2020-34).

[17] Ke způsobu zjišťování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníků řízení ve vztahu k řízením podle zákona o pobytu cizinců pak lze odkázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která v této souvislosti akcentuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (srov. např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70).

[18] S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života lze uvažovat i v případě cizince, u něhož správní orgán dospěl důvodně k závěru, že není rodinným příslušníkem občana EU ani s ním nemá vztah obdobný vztahu rodinnému (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Lze souhlasit i s tím, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života vyvolává nemožnost zamítnutí žádosti o udělení pobytového oprávnění (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 Azs 366/2021, ze dne 28. 2. 2022, č. j. Azs 405/2021-34, ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020-41, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Např. v posledně označeném rozsudku soud explicitně uvedl, že „*judikatura k nutnosti posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je konstantní, nerozporná a vyžaduje, aby správní orgány přiměřenost posuzovaly. Dojdou-li při posouzení k závěru, že jsou zde individuální okolnosti, kvůli nimž by zamítnutí žádosti zasáhlo nepřiměřeně do práv žadatele na soukromý a rodinný život, je nutné dát přednost ochraně těchto základních práv a pobyt povolit.*“

[19] Optikou výše uvedené judikatury pak krajský soud správně dovodil, že nedošlo k náležitému posouzení zásahu předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgány sice vzaly v potaz některé pro posouzení věci důležité aspekty (např. otázku dospělosti, svéprávnosti, či fyzické způsobilosti pracovat), jiným aspektům se však věnovaly pouze velice okrajově, či dokonce vůbec (zdravotní stav, vazby v zemi původu, rodinné vztahy). Podle názoru kasačního soudu jsou zcela přiléhavé i závěry stran nedostatečného a neobjektivního posouzení rodinných vztahů žalobkyně, jakož i jejího zdravotního stavu (zejména pak psychického), resp. jeho vývoje. Ze správního spisu totiž mj. vyplývá, že v Arménii přišla o dítě a otce, prodělala psychické a fyzické týrání ze strany bývalého partnera a zcela se odloučila od tamější části rodiny, kterou jí nahrazují osoby zúčastněné na řízení. Krajský soud v rozhodnutí žalované oprávněně postrádal i řádné vypořádání se s vlivem délky faktického přebývání žalobkyně

na území České republiky, resp. s neexistencí vztahu k domovskému státu. Správně shrnul, že: „*Potenciální narušení rodinného života v tomto případě souvisí s výše popsanými silnými vazbami žalobkyně na hostitelský stát, a naopak vymizelými vazbami na stát původu. Návrat do Arménie v jejím případě rozhodně nelze považovat za snadnou možnost, jak začít nový život. Fakticky by šlo o odtržení žalobkyně od její jediné zbývající rodiny a návrat do prostředí, které je pro ni cizí, stresující (z jejích výpovědí vyplynulo, že má stále obavy z bývalého manžela) a kde nemá žádné fungující rodinné vazby (rodina se jí po smrti otce prakticky zřekla).*“ Správní orgány při zvažování zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně nebraly ohled ani na další konsekvence vyplývající ze vztahu žalobkyně k osobám zúčastněným na řízení (např. péči o ně), jakož i další žalobkyní akcentované skutečnosti. I podle názoru Nejvyššího správního soudu nestačí při posuzování zásahu do rodinného a soukromého života řešit toliko okolnosti, které povahu takového zásahu oslabují, nýbrž je zapotřebí vyhodnotit i okolnosti, které povahu takového zásahu naopak zesilují (srov. bod 33 napadeného rozsudku, jakož i bod 60 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2019, č. j. 7 Azs 374/2018-28). Není přitom pravdou, že by krajský soud upozadil či opomenul relevantní zákonná ustanovení. Jak již bylo výše uvedeno, právní úprava ukládá krajskému soudu zkoumat, zda došlo k řádnému posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (§ 174a zákona o pobytu cizinců a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 Azs 366/2021-35, ze dne 28. 2. 2022, č. j. Azs 405/2021-34, ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020-41, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, jakož i shora označené rozsudky ESLP). Není pravdou ani to, že by krajský soud zcela odhlédl od skutečnosti, že žalobkyně v minulosti pobývala na území České republiky v rozporu s platnými právními předpisy. Krajský soud tuto skutečnost nepřehlédl. Výslovně ji uvedl v bodě 37 napadeného rozsudku. Ani tato skutečnost však stěžovatelku nevyvazuje z povinnosti posoudit zásah negativního rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně ve smyslu shora označené judikatury. Kasační soud souhlasí i s dalšími závěry krajského soudu vč. nastínění závazného právního názoru krajského soudu, jimž se správní orgány budou muset v dalším řízení řídit (viz body 36 až 40 napadeného rozsudku). Stěžovatelka v kasační stížnosti nepředložila žádnou argumentaci, která by měla potenciál zvrátit tam uvedené, jakož i další nosné závěry rozsudku krajského soudu. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno zásadou dispoziční. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti, a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[20] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatelka nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[21] Z uvedených důvodů není Nejvyšší správní soud názoru, že by krajský soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalované, resp. správního orgánu I. stupně v rozporu se zákonem. I podle názoru Nejvyššího správního soudu byly splněny podmínky pro zrušení rozhodnutí správních orgánů. Krajský soud v tomto ohledu plně respektoval znění právní úpravy, judikatury, přičemž správně reflektoval i konkrétní (velmi specifické) okolnosti případu. Nejvyšší správní soud na jeho rozsudek proto plně odkazuje. Nelze proto shledat případnou ani polemiku stěžovatelky s argumentací obsaženou v rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud dodává, že výše uvedené závěry nelze zobecňovat, reflektují konkrétní (velmi výjimečné) okolnosti projednávané věci.

[22] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal na podkladě kasačních námitek důvod ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Neshledal ani existenci vad, ke kterým by byl povinen přihlédnout *ex offo* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[23] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Za úspěšnou lze naopak s ohledem na výsledek řízení považovat žalobkyni. Té však v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady řízení nevznikly. Nejvyšší správní soud zaslal žalobkyni kasační stížnost k vyjádření (doručena byla zástupkyni žalobkyně dne 28. 3. 2023), přičemž ji stanovil lhůtu k vyjádření v délce dvou týdnů. Žalobkyně však zdejšímu soudu vyjádření ke kasační stížnosti nedoručila.

[25] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu